

INTERPELLATION TILL STATSRAÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2019-09-13
Besvaras senast
2019-09-27

Till utrikesminister Ann Linde (S)

2019/20:2 Könsdiskriminering i Iran

Att kvinnors demokratiska rättigheter är beskurna i Iran, det vet vi. Att kvinnors rörelsefrihet är beskuren, det vet vi likaså. Detta är väl känt på ett allmänt plan när det Iran. På ett allmänt plan vet vi också att det finns kvinnor som kämpar för sina mänskliga och demokratiska rättigheter. Vilka former detta förtryck av kvinnor konkret tar sig uttryck i och hur begränsade kvinnorna är är inte lika känt. Den kampen röner inte mediernas uppmärksamhet på samma sätt som exempelvis Irans hot om att tillverka kärnvapen.

I Sydafrika hade man passlagar och en lång rad förbud som beskar den svarta befolkningens rörelsefrihet. Regimen rättfärdigade dem med en hudfärgsrasistisk ideologi. I dag ser vi i Iran ett massivt vardagligt förtryck av kvinnor av samma typ som den svarta befolkningen utsattes för i Sydafrika. Förtrycket i Iran rättfärdigas ideologiskt utifrån religiösa föreställningar. Världssamfundet förmådde efter många år att tvinga Sydafrika att ändra sin hållning. Då spelade Sverige en viktig roll mot apartheid. I dag måste Sverige spela samma roll när det gäller den könsapartheid mot kvinnorna i Iran som har varat i 40 år. Irans fängelser är fyllda av människorättskämpar – kvinnorättskämpar – endast på grund av att de har kämpat för rätten att äga sina egna kroppar och för rätten att vistas på offentliga platser på samma villkor som männen utan tvångsslöja och könsapartheidnormer.

I kampen mot apartheid i Sydafrika var det många som offrade livet. Så sker nu också i Iran. I kampen för att få rätt att röra sig fritt och besöka en fotbollsmatch lät Sahar Koyhadari bränna sig till döds. Hon ville ha samma rätt att se en fotbollsmatch som männen. Hon valde samma öde som suffragetten Emily Davison gjorde 1913, när hon kastade sig framför den engelske kungens häst och dog.

Allt detta händer trots att diskriminering av kvinnor enligt Fifas konstitution sedan 1981 är ”helt förbjudet och bestraffningsbart med avstängning eller uteslutning”. Men diskrimineringen av kvinnor och inskränkningen av deras rörelsefrihet och könsapartheid har pågått under hela den islamistiska regimens tid. Ändå har Fifa inte gjort något åt saken. Fifa är inte ensamt i detta avseende. Det finns en utbredd liknöjdhet när det gäller förtrycket av kvinnors rättigheter i världen. Den svenska regeringen, som förklarar sig vara feministisk, har här en viktig uppgift framför sig i sina kontakter med andra regeringar och med internationella organisationer.

Med anledning av detta vill jag fråga utrikesminister Ann Linde:

1. Vad avser ministern och regeringen att göra för att förmå den iranska regeringen att upphäva könsapartheidlagar som begränsar kvinnors fysiska rörelsefrihet i Iran?
2. Avser ministern och regeringen att genom FN förmå den iranska regimen att upphäva könsapartheid i landets lagar?

.....

Amineh Kakabaveh (-)

Överlämnas enligt uppdrag

Johan Welander